

BİR BAŞKOMİSER GALİP POLİSİYESİ
BEYOĞLU
ÇIKMAZI
ÇAĞATAY YAŞMUT

*Babam Turhan Yaşmut ile
kayınpederim Cavit Fehmi Ömeroğlu'nun
anılarına*

Şehvetli bir yorgunluk bedenime zank gibi yapışmıştı. Yorganı üzerimden atıp yanımda sırtüstü yatan kusursuz çıplak vücuda ve yastığın üzerinde dağılmış kızıl saçlara baktım. Sol elimin işaret parmağını, geometrinin en güzel üçgeninin üzerine koyup oradan göbek deliğine, yanlara yayılmış iri memelerin arasından geçirerek zarif boynuna, bir kavis çizerek çeneye ve kalın dudaklara doğru gezdirdim.

Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

“Uyumuyor muydun?” dedim.

“Üşüdüm” dedi, yorganı üzerine çekti.

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Hımm” dedi.

“Günaydın” dedim.

“Günaydın, günaydın da, saat kaç?”

“Beş” dedim.

“Hayrola?” dedi.

“Birazdan ezan okunur” dedim.

“Sabah namazı mı kılacaksın?” dedi, alaycı bir sesle. Yorgana iyice sarıldı.

“Yaa” dedim, “kılacağım, sonra da seni çarşafa sokacağım.”

“Tabii tabii” dedi. “İbadetin kuvvetlidir. Bilirim.”

Yataktan dal taşak çıktım.

“Nereye?” dedi. “Tahmin ettiğim şeyi yapmayacaksın inşallah?”

“Tahmin ettiğin şeyi yapacağım” dedim ayakta dururken. “Bugün çok işim var. Biraz erken çıkacağım.”

“Sabahın beşinde!”

“Beş buçuğu bulur.”

“Bu sefer izin vermeyeceğim gitmene! Polis teşkilatını sen mi kurtaracaksın? Madem sabahın köründe uyandırdın beni, sonuçlarına katlanacaksın!”

“Uyumuyordun ki.”

“Olsun. Yatağın içinde olduğun sürece uyuyor sayılırsın.”

Yorganı atarak fırladı, elimden yakalayıp tekrar yatağın içine çekti beni. Üzerime yatarak iri memelerini göğsüme bastırdı.

“Son bir kez daha” dedi. “Tamam mı? Sonra gidersin.”

Teni buz gibi olmuştu.

Omuz başlarından tutup altından yılan gibi sıyrılarak yataktan çıktım. Memeler güzeldi evet, üçgen de güzeldi ama yeteri kadar oyun oynamıştık. Tuvalete gittim. Işığı yaktım. Yüzümü yıkadım. İşedim.

Geri döndüğümde yatağın ayak ucuna bağdaş kurmuş, beni bekliyordu.

“Üşüyeceksin” dedim.

“Kıl oluyorum sana” dedi.

“Olmayan birini göstereceğim” dedim.

Yoga pozisyonunu terk edip dizlerinin üzerine dikildi. Göğüsler bütün olgunluğuyla kendini aşağı bıraktı.

“Gel buraya” dedi kollarını açarak.

Belime sarılıp dudaklarını yüzümde, boynumda gezdirdi.

“Yapma” dedim, kendimi kasarak. “Gitmem lazım. İştahını akşama sakla.”

Boynuma küçük öpücükler kondurmaya devam etti.

“Giyinmem lazım” dedim. “Trafığe yakalanacağım.”

Boynumu vampir ısırması gibi şiddetli bir acı hissettim.

“Ne yapıyorsun?” diyerek sertçe ittim, birkaç adım geriledim.

Söylene söylene banyoya gittim, tekrar ışığı yakıp aynaya baktım. Boynumun sağ yanında ufak bir kızarıklık belirmişti.

“Beni millete rezil edeceksin!” diye bağırdım içeriye.

“Umurumda bile değil” dedi öfkeli bir sesle.

Odaya döndüm. “Ne yapmaya çalışıyorsun? Kendince intikam mı alıyorsun?”

“Kahretsin” dedi. “Anlamıyor musun? Bu kadarı yetmiyor bana. Yetmiyor.”

“Bulduğunla yetinmelisin” dedim.

Elimle kızarıklığı yokladım.

“Abartma” dedi.

“Sen azmışsın” dedim.

“Sen de zincirlerimi sıkı tut” dedi.

“Bazen çok zorluyorsun” dedim.

“Yalnız yaşamaktan bıktım. Bir gün polisliği bırakır, daha doğru dürüst bir iş bulur, diyorum, giriş çıkış saatleri düzenli bir iş, biz de diğer çiftler gibi yaşarsınız, diyorum. Ama kendimi kandırıyorum. Günün birinde bir kurşun yiyip gebereceksin.”

“İyi ya! Bu ev de sana kalır. Başkalarıyla sabaha kadar doya doya sevişirsin.”

Bakışları bir düşmanın bakışlarına dönüştü. Sağ elini bir an için havada görmemle yanağımda acı hissetmem bir oldu. Tokat sesi odanın içinde yankılandı. Terlemiş avuç içleri alev topu gibi yanağımı yaktı. İkincisini bekledim. Gelmedi. Gelebilirdi. Ama gelmedi.

“Çok adi adamsın” dedi.

Cevap vermedim. Yanağımı ovaladım. Acıdı. Eli ağırdı.

Giysi dolabının kapağını açtım. Dün akşam sevişirken tıktırdığım siyah kazağımı ve gri kumaş pantolonumu

giydim. Ütüye ihtiyaçları vardı mutlaka. Çoraplarıma bakındım. Biri yatağın altından, diğeri komodinin arkasından çıktı. Yatağa oturup ayaklarıma geçirdim. Komodinin çekmecesini açıp silahımı çıkardım, belime soktum. Kimse yokmuş gibi odadan çıkarken arkamdan seslendi: “Bir şey unutmuyor musun?”

İsteksizce başımı çevirdim. Ayakta duruyordu.

“Ne?” dedim.

“Öpmeyecek misin?” dedi dudağını göstererek.

“Hırçınlığın geçti mi?”

“Hadi ama, lütfen!”

Yanına yaklaştım. Yüzümü iki elinin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma kenetledi. Ellerini saçlarıma geçirdi. Çılgınca öpüyordu. İçimde elektriklenme başladı. Belki de doğru söylüyordu. İşin canı cehenneme! Bir kez daha yapmalıydık. Sertleşmeye başladım. İşin canı cehenneme! Az önce tokat atan eli saçlarımdan hafifçe belime doğru kaydı. O anda belimden bir şeyin yağ gibi çıktığını hissettim. “Siktir!” dedim. “Siktir!”

Sol elini göğsüme dayayıp beni olanca gücüyle geri itti. Silahı iki eliyle kavradı. “Uzak dur!” dedi. Tabancanın namlusunu kendine doğru çevirdi, ağzına soktu.

“Dur!” dedim. “Ne yapıyorsun!”

Bakışları sert ve sıcaklıktan uzaktı.

Işığı açtım.

“Çıkar şunu ağzından! Bir delilik yapma!”

Gerçekten tetiği çeker miydi?

Çekerdil!

Silahı ağzından dondurma emer gibi yavaşça çıkardı. Bu sefer namluyu iri memelerinin arasına gömdü.

“Sıkayım mı?” dedi.

“Bırak şunu” dedim. “Böyle şaka olmaz. Patlar matlar.”

Bir kahkaha patlattı. Ürkütücü bir kahkahaydı. Nefret dolu.

Üzerine doğru bir hamle yaptığım anda, “Yaklaşma” dedi. “Sakin yaklaşma. Vururum kendimi.”

İki elimi göğüs hizasına getirip bir topu tutacakmış gibi açtım: “Tamam tamam” dedim. “Sakin ol. Biraz sakın ol! Sakın bir çılgınlık yapma!”

“Patlasa belki iyi olur” dedi. “Sen, tabanca ve bir ceset. Üçünüz bir evde. Hâlini görmek isterdim, doğrusu.”

“Niye böyle yapıyorsun?” dedim. “Niye bana eziyet ediyorsun? Aklını mı kaçırdın?”

“Delirttin beni. Manyak oldum senin yüzünden.”

Namluyu memelerinin arasından bir aşağı bir yukarı sürttü.

“Çeliğin soğukluğunu hissetmek güzelmiş” dedi. “Ölüm de böyle güzel midir acaba?”

“Emin ol” dedim, “kurşunun tadını hissetmek o kadar güzel değildir!”

“Yaa!” dedi ve namluyu bana doğrulttu. “Kendimi öldürmekten vazgeçtim Galip. Seni öldüreceğim.”

Bir kahkaha daha patlattı. Bu sefer çılgın bir kahkahaydı.

Gözlerinin içine baktım. Ne bulmayı bekliyordum bilmem ama normal bir şey yoktu. Bir otomobil galerisinde kaprisli bir müşteriye yardımcı olmaya çalışan satış danışmanı kızın bakışlarına hiç benzemiyordu. Annemin şefkat dolu bakışları hiç değildi.

“Benim uğruma, benim ellerimden ölmek ister misin?” dedi.

Bok yoluna gidiyordum. Evet. Gayet açık bir biçimde bok yoluna gidiyordum. Bir karşı atak yapma zamanıydı.

“İsterim!” diye bağırdım. “Durma! Çek tetiği.”

“Ne?” dedi. Sesinde bir şaşkınlık vardı.

“Vur ulan!” dedim. “Vur beni, orospu! Bu boktan hayat-tan kurtulmuş olurum sayende.”

“Hayatın boktansa niye onu değiştirmiyorsun?” dedi gözyaşlarıyla birlikte.

Sesi çoktan teslim olduğunu söylüyordu.

“Yapamam” dedim. “Yapamam.”

“Yaparsın” dedi. “Niye yapamayacaksın? Yeter ki bir adım at.” Yaşlar nehir gibi boşalıyordu. Tabancayı tutan eli titremeye başladı.

“Hayatımı değiştiremem” dedim. “Ama gözden geçiririm.”

“Hayatımı mahvettin.”

“Buluruz bir yolunu” dedim. “Kafa kafaya verip bir çaresine bakarız.”

“Sana inanmıyorum” dedi. “Seni tanırım Galip, sokaklardan kopamazsın.”

Tetiğin üstünde duran parmağı gerildi.

“Eyvah!” dedim içimden, “zaman azalıyor.”

“Bak” dedim, “indir şu silahı, adam gibi konuşalım.”

“Her gün vurulduğun haberini beklemekten yoruldum. Yalnız yaşamaktan yoruldum. Artık buna bir son vereceğim. İnsan bir kere ölür Galip, anlıyor musun? Bir kere!”

Gözlerindeki derin kararlılığı fark ettiğim anda, yatağa doğru uçtum. Sağ elimle tabancayı tutan eline vurdum, silah yatağın üzerine düştü. Allah’tan patlamadı. Çünkü düşerken namlunun ucu hâlâ bana doğruydu. Sol elimle de yüzüme panter gibi pençe atmaya çalışan elini havada yakaladım. Yatağa yatırıp üzerine oturdum. Kollarını geriye doğru gererek bastırdım. Altımda direndi, debelendi, çırpındı.

“Canımı yakıyorsun!” diye bağırdı.

“Daha da yanacak” dedim.

Karnının üzerine bütün ağırlığımı verdim. Sağ elimi havaya kaldırarak olanca gücümle tokatı sol yanağına yapıştırdım. Tokat sesi bir kez daha odada yankılandı. Bir çığlık attı. Savrulan elimi boş döndürmedim, tersiyle sağ yanağını uçurdum. Bir çığlık daha kopardı. Dudağından kan sızıyordu. Hırsımı bir türlü alamıyordum. Uzanıp

yastığımı aldım. Yüzüne bastırdım. Debelendi. Yastığa iyice abandım. Bacaklarını sağ sola savurdu. Kurtulmaya gücü yetmiyordu. Birazdan bilincini kaybedecek, çırpınışları kesilecekti.

Silahla selamlaştık. Bütün gücümü yastığı tutan sol elime verdim, sağ elimle emniyeti açık silahı kavradım. Namluyu yastığın ortasına dayadım.

“Debelenme, debelenme. Gideceğin yer daha güzel” dedim.

Bir kere sıktım. Duvara salça gibi kan fışkırdı. Hareket anında kesildi. Kuş tüyleri havada uçtu. Bir kez daha sıktım. Birkaç saniye öylece durdum. Burnuma barut kokusu geldi. Kanlı yastığı bıraktım.

O anda telefonun sesi yanı başımda çalan bir çan gibi titretti beni. Çaldı, çaldı, çaldı...

1

Telefonun zırlıtısı, rüya dünyamın derinliğinden çıkardı beni. Homurdanarak komodinin üzerine uzanıp ışık saçan telefonu aldım. Serdar.

“Alo?” dedim, ağzım yırtılırcasına esneyerek.

“Benim abi.”

“Ne oldu Serdar!”

“Uyandırdığım için özür dilerim abi. Bir cinayet var.”

“Cinayet mi? Nerede?”

“Beyoğlu’nda abi. Galatasaray Lisesi’nin yanındaki sokakta bulmuşlar cesedi. Adamı bıçaklamışlar.”

“Siktir ya!”

“Bence de abi. Şimdi oraya gidiyorum. Sen gelecek misin?”

Telefonu kulağımdan çekip saatine baktım. Beşe geliyordu. Eh, neredeyse sabah oldu, uykuma da sıçıldı...

“Geliyorum” dedim. “Geliyorum.”

Rüyaları bu yüzden seviyordum. Sevda, kafası dağılmasına rağmen, şu anda, eğer bir depresyon olmaz ya da birileri tepemize atom bombası falan atmazsa, yatağında fosur fosur uyumaya devam edecekti. Beyoğlu’nda bıçaklanan adam da uyumaya devam edecekti. Tek fark, onun bir daha uyanmayacak olmasıydı. Telefonu aldığım yere, sigaramın yanına bıraktım. Kollarımı iki yana açıp bir kere daha esnedim. İyi geldi. Kalan uyku kırıntıları da elektrikli süpürgeyle çekilmiş gibi yok oldu. Yataktan çıktım. Yorganın altında kendine sıcak bir dünya kurmuş bedenim tatlı tatlı üşümeye başladı. Fazla yakıt parası gelmemesi için, geceyarısından sonra kaloriferleri kapattıran apartman

yöneticisi şıllığa okkalı bir küfür savurdum. Don fanila, titreye titreye tuvalete gittim. Musluğu açıp yüzümü soğuk suyla yıkadım. İyice açıldım. Çişimi yaptım. Mutfğa gidip ocağa suyu koydum. Altını tam açtım. Salonun perdelerini çektim. Dışarıda koyu lacivert bir gökyüzü vardı. Cadde ıslaktı. Bir köpek çetesi, parktan Moda yokuşuna doğru sessiz sedasız koşuşturdular. Tam o anda, parkta hareket eden bir iki karaltı fark ettim. Başımı pencereye iyice yaklaştırdım. Alnım cama tosladı. Bir “Siktir!” daha çektim. Ağaçların arasında bir sigara ateşi yanıp söndü. Bu aralar parka musallat olan tinercilerdi mutlaka. Bu soğukta dışarıda ne yaptıklarını merak etmedim. Bana ne.

Kahve suyu kaynayıncaya kadar gri kumaş pantolonumu giydim, üzerime de kalın, siyah bir kazak geçirdim. Sıcağa kavuşan vücudum hafifçe gevşedi. Dün giydiğim çorapları yerden alıp kokladım. Tamam, parfüm gibi kokmuyorlardı ama idare ederdi. Giydim. Soğuk suyla tıraş olmak aklımın ucundan bile geçmedi.

Mutfak dolabını açıp kupamı aldım, içine bolca kahve döktüm. Ocağı kapayıp kaynamış suyu kupaya boşalttım. Şeker atmadım. Çekmeceyi açıp çay kaşığı buldum, yatak odasına yollanırken kahveyi karıştırdım. Sigara ve çakmağımı aldım. Balkon kapısını aralayarak, kahvemi sigara eşliğinde, karanlığa gömülmüş pencerelere bakarak içtim. Sonra üşüdüm, sigaramı dışarıya fırlattım, kapıyı çekip kilitledim. Kupayı mutfğa götürüp bulaşık makinemin üst rafına tıktırdım. Bu saatte makineyi çalıştıracak kadar zalim bir komşu değildim. Ama yönetici olacak o karı, üst katımda oturuyor olsaydı, belki çalıştırdım.

Silahımı belime sıkıştırdım. Sokak kapısının yanında ki portmantodan emektar pardösümü alıp giydim. Evin içinde kısa bir tur yaparak ceplerimi hızlıca telefon, arabanın anahtarları, sigaram ve çakmağımla doldurdum. Ocağı da kontrol ettikten sonra lastik tabanlı ayakkabılarımı

çıkardım dolaptan. Giyecek başka kışlık ayakkabım da yoktu zaten. Hep aynı ayakkabıyı giydiğim için, giyerken çekecek kullanmama gerek kalmıyordu. İki bilek hareketiyle ayaklarım ayakkabının içine yerleşti. Kapıyı yavaşça çekip çıktım. Otomatı yaktım, kapıyı gürültü çıkarmadan kilitledim, anahtarları cebime atıp merdivenlerden aşağıya sessiz ama hızlı adımlarla indim. Sokağa çıktığımda sert bir rüzgâr suratıma çarptı. Ciğerlerimi soğuk havayla doldurmak iyi geldi.

Hafiften yağmur atıştırıyordu. Ciddi bir soğuk vardı. Hava ayaza çekmişti. Kahve ve sigara gayet güzeldi ama temiz hava daha güzeldi. Belki bir gün sigarayı bırakmayı düşünebilirdim. Issız caddeden karşıya geçip parka daldım. Korku filmlerindeki bir sahneye adım atmış gibi hissettirdim kendimi. Bir köpeğin uluma sesi, ağaç dallarının hışırtıları ve karanlık ürkütücüydü. Ürperdim.

Gördüğüm karaltılar gitmişti. Parktan çıktım, cebimden anahtarları çıkararak, uzaktan kumanda ile otomobilin kapılarını açtım. Koltuğa oturduğumda kıcım, sanki koca bir buz kütesinin üzerine oturmuş gibi oldu. Ellerimi ovuşturdum. Anahtarı kontağa sokup çevirdim. Motor inat etmeden çalıştı. Ben de gaza yüklenmeyerek üzerine fazla gitmedim. Biraz ondan biraz benden. Farları yakıp boş caddeye çıktım. Kalorifere saldırmak için kendime beş dakika süre tanıdım.

Yoğurtçu Parkı'nın Kurbağlıdere Köprüsü tarafındaki ön giriş kapısından sola dönüp Salı Pazarı'nın kurulduğu alandan geçtim, stadın arkasından çevreyoluna daldım. Sol şeride geçerek, süratimi kalp krizi geçirmiş hastasını hastaneye yetiştirmeye çalışan bir ambulans kadar artırdım. Tekerleklerden ıslak asfaltın vızıltıları geliyordu. Önüm boştu. Arkamda bana selektör yapan yoktu.

Yağmur kendini adamakıllı hissettirmeye başlayınca ayağımı gazdan hafifçe çektim, orta şeride geçtim, silecekleri de

fasılalıya ayarladım. Köprünün üzerinde yağmur, silecekleri fasılalıdan sürekliye aldırarak kadar azıttı. Camların buğulanmaya başlamasından kaloriferi açmadığım aklıma geldi. Açtım. Sıcaklığı da üç derece birden artırdım. Üstünden geçtiğim İstanbul'a göz ucuyla baktım. Uyuyordu. Bıraktım uyusun.

Köprüyü terk ettikten sonra, Beşiktaş sapağından Yıldız Teknik Üniversitesi'nin önüne geldim. Otostop yapan öğrenciler olmazdı bu saatte. Barbaros yokuşundan iskeleye doğru indim. Üsküdar'a motor var mıdır, diye düşünmedim. Sürekli göz kırpan trafik ışıklarını, birkaç taksiyi, ağır ağır ilerleyen bir devriye arabasını, çok hızlı ilerleyen bir gazete kamyonunu arkamda bırakarak İnönü Stadı'nın yanından Gümüşsuyu yokuşuna vurdum. Önce Teknik Üniversite'yi, sonra Alman Konsolosluğu'nu geride bırakıp terk edilmiş görünümündeki Taksim Meydanı'na ulaştım. AKM'nin önünden kıvrılıp İstiklal Caddesi girişine geldim. Birkaç taksi kenarda bekliyordu. Tramvay yolundan, Galatasaray Lisesi'nin önünde, tepelerinde mavi kırmızı ışıkların yanıp söndüğü polis araçlarına doğru sürdüm otomobilimi.

Cinayet yerine!

2

Galatasaray Lisesi'nin Taksim tarafındaki yan cephesiyle eski bir bina arasına sıkışmış dar, karanlık sokak polis kaynıyordu. Görkemli kapının önünde duran çöp kamyonu ile iki polis otosunun yanına park ettim. Dışarı çıkıp kapıları kilitledim. Yağmur durmuştu. Islak bir soğuk vardı. Sokağın girişine çekilmiş sarı bantların önüne yığılmış sarhoş takımının arasından sıyrılıp polis memuruna kimliğimi gösterdim. "Buyrun amirim" diyerek kenara çekildi.

Sokağın sonundaki umumi tuvaletin önünde, çöp bidonlarının arkasında, kan gölünün içinde sırtüstü yatan adamın şaşkın gözleri karanlık gökyüzüne boş boş bakıyordu. Kahverengi kabanının fermuarı açık, yakası başı bir yerdeydi. Kızıla boyanmış beyaz gömleği paramparça olmuştu. Ayakkabısının teki bidonların önünde duruyordu. Adamın büyük bir burnu ve güçlü bir çenesi vardı. Kızıl sıvı, eğimli sokakta caddeye doğru akıyordu.

Sabaha karşı, Beyoğlu'nun karanlık sokaklarının birinde böyle bir manzarayla karşılaşmak doğaldı artık. Beyoğlu Emniyeti'nden gelen polislerin cesede bakan yüzlerindeki bıkkın ve aldırılmaz ifadelerinden bunu anlamak hiç zor değildi. "Beyoğlu" dedim içimden, "bir kurban daha aldın. Mutlu musun?"

Sigara ve çakmağımı cebimden çıkarıp bir tane yaktım. Ellerimi pardösümün ceplerine soktum.

Cesedin başına dikilmiş kalabalığın arasından Serdar beni görünce yanıma koştu. "Hoş geldin abi" dedi ellerini ovuşturarak.

“Sıkı soğuk” dedim.

“Kar yağacak galiba” dedi.

“Bugün ayın kaç? On beşi. Şubat bitiyor, yağsın artık.”

“Yağsın abi, yağsın. Mikroplar ölür.”

Başımı salladım.

“Bence de.”

Fotoğraf makinesinin flaşı arka arkaya patlayıp etrafı aydınlatıyordu. Olay Yeri İnceleme’nin hızır elemanları kılı tüyü araştırıyorlardı. Sigaramı elime aldım, eldivenlerini çıkaran Olay Yeri İnceleme Şefi Necati’ye, “Günaydın” dedim.

“Günaydın” dedi sıkılmış bir tavırla.

“İşin çabuk bitti galiba” dedim.

“Sen yataktan kalkıp gelinceye kadar biz katili bile bulacağız” dedi.

“Bulursun büyük detektif” dedim. “Millet birbirini deşmese, şu güzel esprilerinden mahrum kalacağım. Hiç değilse bu sayede görüşüyoruz oğlum.”

“Hiç değilse!” dedi manidar.

“Kaçta öldürülmüş?”

“İki saat önce.”

Eldivenleri çöpe attı. Ellerini ovuşturdu.

“Dört gibi diyorsun” dedim kol saatime bakarak.

“Aşağı yukarı” dedi.

Fotoğrafçıya seslendi, “Rıza, işini bitirdin mi? Her şeyi çektin mi?” dedi.

“Çektim amirim, tamamdır” dedi Rıza makinesini göstererek.

Sigaramdan bir nefes daha aldım. Meret, iyi geldi valla. Sigarayı bırakma düşüncemi bir süreliğine erteledim.

“Boğuşma olmuş” dedim.

“Sıkı bir boğuşma” dedi Necati.

Sonra gözlerini yerdeki cansız bedene dikerek, “Bunu yapan, iyi iş çıkarmış” dedi. “Bıçağın girmediği yer

kalmamış. On beş delik saydım. Hepsi öldürücü yaralar. Katilin maktule büyük bir hınç beslediği ortada. Adamı delik deşik etmiş. Zavallının kurtulma şansı hiç yokmuş.”

Sigaramdan bir nefes daha çekip fırlattım.

Serdar’a, “Maktul kimmiş?” dedim.

Serdar nüfus cüzdanını uzattı. Elimdeki kimlikte kurbanın adının Murat Güneş olduğu, Rize’de doğduğu yazıyordu. Otuz üç yaşındaydı. Bekârdı. Cüzdan ve telefonuna dokunulmamıştı.

“Cesedi kim bulmuş?”

“Çöpçüler” dedi Serdar, duvarın dibindeki şaşkın gözlerle etrafa bakan tulumlu birkaç adamı göstererek.

“Hırsızlık yok” diye mırıldandım. “Planlı cinayete benziyor.”

“Belki katil zaman bulamadı. O anda biri filan gelmiş olabilir” dedi Serdar.

“Adamı bu hâle getiren, cüzdanı, telefonu bırakır mı sence?” dedim.

“Belki de birkaç kişiydiler” dedi Necati.

“Olabilir. Ama bence işin içinde husumet var.” Çöpçüleri göstererek, “İfadelerini aldınız mı?” dedim Serdar’a.

“Aldık.”

“Ne diyorlar?”

“Çöpleri almaya geldiklerinde, önce yerdeki kanı görmüşler, sonra da cesedi.”

“Kaçta bulmuşlar cesedi?”

“Dört civarıymış.”

“Olayın üzerine gelmişler, desene. Etrafta başka kimseyi görmemişler mi? Kaçan birini filan?”

“Görmemişler. Sokak boşmuş.”

“Gel benimle” dedim.

Sarhoş kalabalığı yarararak, bantlardan atlayıp İstiklal Caddesi’ne çıktık.

“Bütün sokakları tek tek tarayın. Sarhoş marhoş kimi bulursanız toplayın. Birileri mutlaka bir şey görmüştür” dedim.

“Şimdi ekipleri gönderiyorum” dedi.

“Burada yapacak fazla bir şey yok. Ben Merkez’e gidiyorum. Sen savcüyı bekle.”

“Katil yapacağını yapmış zaten. Bize bir şey bırakmamış.”

Telefonumu çıkarıp saatine baktım. Altı buçuğa geliyordu. Daha erkendi. Merkez’de biraz kestirebilirdim. Bir sigara zamanıydı artık. Cebimden çıkarıp yaktım. Soğuk havayla birlikte dumanı ciğerlerime doldurdum. Devriye arabalarının, çöp kamyonunun yanıp sönen mavi kırmızı ışıkları sokağın ölüm kokan havasını dağıtıyordu.

Soğuk bir Şubat’ın on beşinde işlenen bu cinayeti düşünerek otomobilime yürürken, “Beyoğlu! Gündüzleri dost, geceleri katilsin” dedim.

3

Taksim Meydanı'ndan sağı sapıp Cumhuriyet Caddesi'ne girdim, Harbiye istikametine yöneldim. Bu saatte otomobil kullanmak keyifliydi. Harbiye Ordu Evi'nin kapısında nöbet tutan yiğitlere ağır bir selam çaktım. Tabii ki görmediler bu selamımı. Harbiye'den Valikonağı Caddesi'ne ve Nişantaşı'na yüz vermeyerek Halaskargazi Caddesi'nden yoluma devam ettim. Bu saatte Nişantaşı hatunları sokaklarda dolaşmazlardı. Boş caddenin keyfini çıkara çıkara sürdürdüm otomobilimi. Şişli Camii'nin önünden geçtim, Mecidiyeköy ve Ali Sami Yen Stadı'na ulaştım. Tekel'in ilerisinden sağı döndüm. Metropol Hastanesi'nin önünden geçerken, acı acı bağırان bir ambulans acil kapısına yanaştı. Kenara çekip durdum. Kapı kolundaki düğmeye basarak camı biraz araladım, içerinin bunaltıcı sıcaklığı dışarı aktı. Acil kapısından beyaz önlüklü iki adam ve bir hemşire dışarı fırladı. Siyah bir Honda Accord hızla gelip ambulansın arkasında durdu. Kapıları açıldı, orta yaşın sonlarına gelmiş iki adam önden, hemen hemen aynı yaşlarda iki kadın arkadan dışarı fırladılar. Görevliler ambulansın arka kapısını açtılar ve hızlı ama tecrübeli hareketlerle sedyeyi dışarı çıkardılar. Sedyenin üzerinde bir delikanlı yatıyordu. Hareket etmediğine göre baygındı. Sedyeye bağlanmıştı. Genelde hep böyle olurdu manzara. Ama buradaki fark, delikanlının karnının ortasında koca bir bıçağın saplı olmasıydı. Sedyenin arka ucunu tutan görevli ambulandan inerken aniden ayağı kaydı, sedye sağ tarafa doğru bir yelkenli gibi yattı, o anda kadınlar tiz bir çığlık kopardılar. Allah'tan delikanlı sedyeye bağlı olduğu için

yere, karnındaki bıçağın üzerine kapaklanmadı. Ayağı kayan görevli kendini hızla topladı, sedyeyi kontrol altına aldılar. Acilin kapıları iki yana açıldı, apar topar içeri girip kayboldular.

Odama girdiğimde masam dün bıraktığım gibi darma-dağınmıktı. Gelişigüzel bıraktığım dosyalara yüz vermedim. Pardösümü çıkarıp astım, pencerenin yanındaki üçlü kol-tuğa geçip uzandım. Delikanlının ölüp ölmediğini bile merak edemeden uzandığım yerde dalmışım.

Bir saat uyuklamak iyi geldi. Kahvaltımı bir su bardağı dolusu şekersiz çay ve az yağlı iki peynirli poğaçayla yaptım. Masamdaki kırıntıları çöp tenekesine süpürdükten sonra bir sigara yaktım. Kafamın bulanıklığına iyi gelirdi her zaman. Çaydan sonra daha da iyi gelirdi. Gazetelere göz gezdirdim. Memlekette işlenen cinayetlere, ölüm ilanlarına, spor haberlerine ve gazete eklerindeki sosyetik güzellere baktıktan sonra masadan kalkıp pencereye gittim. Yağmur yağmıyordu ama kişiliksiz, sevimsiz bir hava, her an yağabilirim tehditleri savuruyordu. Bıraktım savursun. Sevda geldi aklıma. Böyle melankolik havaları çok severdi. Beraberliğimiz de baştan sona melankoli değil miydi? Zor ama şehvetli bir beraberlikti. Sekse dayalı bir ilişkiden fazla şey beklemiştim. Hatalıydım. Kendimi biraz fazla kaptırmıştım.

Masama dönüp oturdum. Personel dosyalarını bir kenara, yapılması gereken angaryaları bir kenara, cinayet dosyalarını ayrı bir yere koydum. Bir sürü raporu hızla tarayarak çoğunu çöpe, bir kısmını da çekmecelere sokuşturdum.

Serdar paldır küldür odama daldı.

“Abi” dedi, “az önce Beyoğlu Emniyeti’nden haber geldi. Murat Güneş, Beyoğlu’nda, Gecem adlı bir kulüpte çalışıyormuş. Olay yerinin iki sokak arkasındaymış kulüp. Evi de Beyoğlu’nda.”

“Baktın mı? Kaydı kuydu var mı bizde?”

“Yok abi. Temiz.”

“Bana bak. Necati’yi sıkıştır. Elini çabuk tutsun, bir an önce göndersin raporları.”

“Merak etme abi. Sıkıştırdım.”

“Bu cinayetle ben ilgileniyorum. Sen de şu reklam ajansı cinayetini sonuçlandır artık. Serhat Engin sorup duruyor.”

Merkez’de biraz daha oyalandıktan sonra öğleye doğru Emniyet’ten çıktım. Gayrettepe’den Mecidiyeköy istikametine sapıp otobüsleri, minibüsleri, otomobilleri atlattım. Mecidiyeköy Emniyeti’nin önünden geçip çevreyoluna çıktım. Trafik sıkışık ama akıyordu. Kasımpaşa sapağından Piyalepaşa Bulvarı’na girdim. Yol burada rahatladı. Bu yolda genelde radar olurdu. Bana ne! Hızımı artırdım yokuş aşağı. Kasımpaşa ayrımında trafik sıkışmaya başladı, az ileride kilit oldu. Sol şeride geçtim, köprü’nün üzerinden Dolapdere’ye kavuştum. Acaba Deli Nedim kahveye çöreklenmiş midir, diye aklımdan geçirdim. Bugünlerde işim ona pek düşmüyordu. Bilgi Üniversitesi’nin önünde cipler, mercedesler, markasını bilmediğim bir sürü spor otomobil otoparka giriyor, çıkıyordu. Ford Yetkili Satıcısı’nı geçip sağdan Taksim Caddesi’ni tırmandım. Her zaman köşede duran hapçıları göremedim. Tarlabası Bulvarı’nı kesen trafik ışıklarından karşıya geçtim, Taksim Meydanı’na ulaştım. Sıraselviler girişi yoğundu. Yolun sağında solunda taksiler, dörtlülere yakıp mal indiren kamyonetler doluşmuştu. Bir arabalık boşluk bulup oraya sığıştım. Büfelerin önünde grup hâlinde bekleyen polis arkadaşlara ağır bir selam çakıp otomobili emanet ettim. Dondurucu bir soğuk olmasına rağmen, İstiklal Caddesi dün geceki ıssız hâlinden çok uzaktı. Büfeleri görünce karınımın acıktığını hissettim. Sabah yediğim poğaçalarla doymamıştım. Önemli bir sorgu beni bekliyordu, evet. Belki

de cinayet aydınlanacaktı, evet. İşimi geciktirmeyi sevmezdim, evet. Karnım açken çalışabilirdim, hayır!

Her zaman gittiğim büfeyi gözüme kestirdim. Diğer büfelerdeki Antepli, Urfalı garsonların “Buyur abi, gel abi” tacizlerine aldırmadan büfeme saldırdım. Yatak odam kadar genişlikteki içeriye girip kalabalığı yardım. Burada nefes almak bile zordu. Dönerin kokusu ağzımı sulandırdı. Siyah montlu, sırtında siyah bir gitar kılıfı asılı, siyah uzun saçlı, küpeli bir delikanlının çantasıyla işgal ettiği taburenin başına dikildim. Çantasını alabilir miydi? Alabilirdi. Oturdum. Aynadan tabağına baktım. Tabakta yenmeyi bekleyen, salçaları akmış bir hamburger vardı. Bir diğerini de yemekteydi. Göz göze geldik. Lokmalarını sayıyormuş görünmemek için bakışlarımı duvardaki saçma sapan motiflere kaydurdım. Sırtıma biri çarptı. Aynadan kanarya sarısı saçlı bir kızla göz göze geldik, “Pardon” anlamına gelen bir gülümseme yayıldı çilli yüzüne. Ben de, “Olur böyle şeyler diyen” bir gülümsemeyle karşılık verdim. Bu sefer aynadan garsonu kestim, et dönerli dürüm, bir bardak portakal suyu söyledim.

Önümdekileri silip süpürmem beş dakika sürdü sürmedi. Kasaya güç bela yaklaştım. Mideye gönderdiklerimi saydım kasadaki delikanlıya. Hesabı ödeyip fişimi aldım. Döner güzeldi. Bir sigara yakıp önümde akan insan seline karıştım. Hava bulutlu olduğu için bütün mağaza vitrinleri daha bir ıslıl ışıldı. Gezmeye çıkmış, amaçsızca yürüyen insanlar ifadesiz suratlarla gelip geçiyordu yanımdan. Ağa Camii’nden bir ezan sesi işittim. Cemaat namaza gidiyordu.

Elimdeki adres, beni köşesinde para dilenen bir sarhoşun durduğu, daha önce defalarca girip çıktığım işlek sokağa yöneltti. Sağlı sollu kahveler, barlar, gözlemeciler, eski kitap satan pis görünümlü kitapçılar, yeni kitap satan temiz vitrinli kitapçıların arasından geçtim. Barlardan müzik

sesleri gelmiyordu. Akşam olduğunda mutlaka gelirdi. Bir kaç sahaf dükkânının vitrinine iş olsun diye baktım. Bir cep telefoncunun vitrinine göz gezdirdim. Kapısında, “Abi, içeride daha çeşitlerimiz var” diyen fırlama kılıklı satıcıya yüz vermedim. İç içe geçmiş gri, bunaltıcı apartmanların arasında yürürken birinin sokak kapısı açıldı, kara kuru suratlı iki sıska tip şakalaşarak dışarı çıktı. “Ne karıydı be! Hak etti parayı orospu!” diyerek uzaklaştılar. Başımı kaldırıp apartmanın eski pencerelerine bakarken yeni çiselemeye başlayan yağmur damlacıkları yüzüme çarptı. Şu anda, kim bilir hangi pencerenin pis perdelerinin arkasında elbiselerini yıpranmış bedenine giyiyordur, belki de hâlâ o yatakta, pis çarşafların üzerinde, aldığı üç kuruşu sayıyordur zavallı, diye düşündüm.

Her türlü içkinin raflarda yerini aldığı bir Tekel dükkânının karşısında, siyah pardösülü bir yarmanın dikildiği demir kapının üzerinde, “Gecem” yazısını okudum. Çam yarmasına buranın işletmecisiyle görüşmek istediğimi söyledim.

“Bugün kapalıyız” dedi üzgün bir tavırla.

Yeşil gözleri hüzünlüydü.

Kimliğimi çıkarıp “Polis” dedim.

“Pardon amirim” dedi. “Buyrun.”

Demir kapıyı açtı, kenara çekildi. Kırmızı kadife kumaşla kaplanmış dar ve uzun bir koridordan geçip merdivenlerden bir kat aşağı indik, geniş bir salona çıktık. Ortalık loştu. Ufak, ahşap masalar pistin etrafına kümelenmişti. Küçük localar, kuytu köşelerdeydi. İzbe bir yerdi. Tavanda spotlar vardı. Anason ve sigara kokusu sinmişti her yere. Salon, yoğun bir eğlence akşamının ardından derin bir uykuya dalmış gibiydi. Barın arkasındaki bir masada, üzerlerindeki kırmızı yeleklerden garson olduklarını anladığım üç adam kederli kederli oturmuş, içiyorlardı. Tepelerinde sıkı bir sigara bulutu onlara

eşlik ediyordu. Aralarından biri dönüp ikimize baktı. Sonra tekrar başını çevirerek, ilgisini önündeki rakı kadehine ve kederli arkadaşlarına verdi. Girdiğimiz kapının hemen sağ yanından başlayan bar, garsonların girip çıktığını tahmin ettiğim diğer kapıya kadar uzanıyordu. Cam raflarda şarap, rakı ve viski şişeleri sıralanmıştı. Pistin yanından yürüyüp dar bir kapıdan başımızı eğerek geçtik, yarım kat merdiven daha indikten sonra kırmızı bir kapının önünde durduk. Çam yarması kapıyı tıklatıp içeri girdi. Onu takip ettim. Geniş bir masada oturmuş iri kıyım bir adam bize yadırgayan gözlerle baktı.

“Ceyhun Abi, bu bey polis” dedi çam yarması.

Adam koca bedenini masadan kaldırdı, bir eliyle ceke-tini kapar gibi yaparken diğer elini uzattı.

“Hoş geldiniz” dedi üzgün gözlerle.

Ceyhun’un düz siyah saçlarının altındaki yüzü son derece geniş ve yanakları tokat yemiş gibi kızarıktı. Kalın bir bıyığı, boyun yerine tombul bir gerdanı, dalgın bakan açık ela rengin hâkim olduğu kederli gözleri vardı. Sağ yanağındaki anlamsız gamze, bir insana bu kadar yakışmazdı. Heybetli bir adamdı. Üzerindeki lacivert takım elbise pahalı cinstendi. Beyaz gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı.

“Hoş bulduk” dedim.

Oturmamı işaret etti, kendisi de tekrar deri koltuğuna yayıldı. Geçen yıl, Teşvikiye’de bir cinayet için gittiğimiz moda evindeki koltukların aynısı olan, son derece fiyakalı, kolları uzun ve oymalı, yeşil kadife kumaşla kaplı, rahat olduğunu gayet iyi bildiğim koltuğa bıraktım kendimi. Etrafa bakındım. Duvarlarda tanımadığım bir sürü şarkıcı kadının yarı çıplak afişleri vardı. Vücutları güzeldi.

Ceyhun’un masasının üzerinde büyük bir sümen, yarısı boşalmış bir Jack Daniel’s şişesi, dibinde bir parmak viski kalmış geniş bir bardak, içi izmarit dolu kül

tablası, bir kırmızı Marlboro paketi ve telsiz telefon duruyordu.

“Adım Galip” dedim. “Cinayet Büro Amirliği’nden geliyorum. Niçin burada olduğumu tahmin ediyorsunuzdur.”

“Biliyorum” dedi Ceyhun, kederli bir sesle.

Kırmızı Marlboro paketini alıp tuttu, bir tane çektim içinden. Bir tane de kendine aldı. Paketi masaya fırlattı. İkimiz de sigaralarımızı çakmaklarımızla yaktık.

“Sonunda kıydı çocuğa puştun oğlu!” diyerek doğru-
dan girdi söze.

“Kimmiş kıyan?” dedim hayretle.

“Kim olacak!” dedi ellerini havaya kaldırarak. “Muharrem pezevengi! Pezevenk oğlu pezevenk!”

“Muharrem de kim?” dedim.

“Nazan denilen orospunun eski takıntısı.”

“Şu olayı mümkün olduğunca açık anlatırsan, çok sevi-
neceğim” dedim.

“Nazan denilen şıllık burada çalışırdı” dedi. Sonra dudaklarına buruk bir gülümseme yerleştirerek, “Komise-
rim, kusura bakma. Bugün ağzım biraz bozuk. Üzüntüme
ver” dedi.

“Aldırma” dedim. Sigaradan bir nefes çektim.

“Murat, bu Nazan karısına takılmaya başladı. Çektim
bunu bir köşeye. Yanlış yapıyorsun, dedim, kızı mızı var,
dedim, başını belaya sokacaksın, dedim. Dinlemedi beni
rahmetli. Dinlemedi, gitti, karıyı bir de evine aldı.”

“Aşk” dedim, “adama her şeyi yaptırır.”

Birden aklına korkunç bir şey gelmiş gibi irkildi. “Par-
don komiserim, bana katılır mıydın?” dedi şişeyi göstere-
rek. “Bugün biraz içiyorum da.”

“Sağol” dedim elimi göğsüme tutarak. “Ama şekersiz
bir kahveye hayır demem.” Sonra, “Haklısın” dedim.
“Bugün içilmezse ne zaman içilir?”

Aslında her zaman içilirdi. Tabii bunu ona söylemedim.

“Doğru söylüyorsun” dedi, “bugün içmeyeceğiz de ne zaman içeceğiz?”

Telefonu eline alıp bir iki numara tuşladı. “Muzaffer, şekersiz bir kahve yap” dedi sert sert.

Sigaramdan derin bir nefes daha çekti. Kül tablasına uzandığımda, Ceyhun tablayı masanın altındaki çöp tenekesine boşaltıp önüme itti.

“Pırlanta gibi çocuktu” dedi. “Yazık oldu.”

“Mutlaka öyleydi “ dedim.

“Hem de ne pırlanta” dedi. “Burayı o idare ederdi. Çok çalışkandı.”

“Nazan’ın kızının babası Muharrem mi?”

“Evet.”

“Kaç yaşında kız?”

“Ufak. Dört falan. Bazen getirirdi buraya.”

“Evlilik mevlilik yok ama, öyle mi?”

“Yok.”

“Soyadı ne bu Muharrem’in?”

“ Tüylü. Muharrem Tüylü.”

“Onun yaptığından nasıl bu kadar eminsin? Cinayetle suçlamak ciddi bir iştir. Başka biri olamaz mı?”

Derin bir “Of of” çekerek, Jack Daniel’s şişesine uzandı. Kapağını açıp bardağa döktü kızıl sıvıyı. Şişenin kapağını kapadı ama çevirmedi. Bu şişe biraz sonra sizlere ömür, dedim içimden. Sigarasından derin bir nefes çekti, diğer eliyle bardağı kavrayıp koca bir yudumu boğazından aşağı salıverdi. Suratını buruşturdu.

Yakar, dedim tekrar içimden. Ama tatlı yakar. Bardağı masaya bıraktı.

Sigarasından derin bir nefes daha aldı, sigarasının bittiğini görünce tablayı önüne ittim. Sigarayı sertçe bastırdı.

Kaşlarını çatarak iki elini yumruk yapıp masaya doğru eğildi.

“Geçen akşam buraya gelmiş. Nazan’ı sormuş. Kavga çıkarmış. Tehdit mehdit... Başka kim yapacak bu işi?”

“O akşam sen yok muydun?”

“Memleketteydim. Anamı görmeye gitmişim. Bu sabah geldim. Bizim çocuklar acı haberi verince yıkıldım.”

“Memleket neresi?” dedim sigaramı söndürürken.

“Van. İçinden.”

“Ben de askerliğimi oralarda yaptım.”

“Nerede komiserim?”

“Özalp’te.”

“Şu terör dalgası olmasa, güzeldir bizim oralar. Van Gölü kadar güzel bir göl var mıdır şu dünyada?”

“Yoktur herhalde.”

“Yoktur tabii. Ama canına yandığımın terörü, sıçtı batırdı her şeyi.”

“Ne kadar kaldın orada?”

“Bir hafta.”

“Muharrem daha önce buraya gelmiş miydi?”

“Bildiğim kadarıyla ilk defa geliyor. Şimdi çocuklara sorarız.”

“Murat’ın buradaki çalışanlarla arası nasıldı?”

“Çok sevilirdi. Çocukların abisi gibiydi.”

“O akşamki kavgaya tanıklık edecek biri var mı?” dedim koltuğumdan öne doğru biraz eğilerek.

“Dur biraz komiser” dedi. “Hele dur biraz.”

Telefona sarıldı, “Halil’i çağırın!” dedi. Telefonu kapadıktan sonra, “Halil olanları daha iyi biliyor” dedi.

“Uyar” dedim.

“Zavallıyı gördünüz mü?” dedi deri koltuğuna yaslanarak. Bir eli koltuğun kenarlığını kavramıştı, diğer eli masada yumruk biçimindeydi.

Bunu söylerken kaşları yanlara düşmüştü. Doğal olarak yüzünde üzgün bir ifade oluştu.

Başımı “Evet” anlamında salladım.

Meraklı gözlerle, “Çok kötü bir durumdaymış. Sabah gelen memur arkadaşlar söylediler” dedi.

“Yeterince kötüydü” dedim.

Gözleri acıyla büyüdü. “Şu İstanbul’da ne olacağımız hiç belli değil. Bugün varsın, yarın yoksun” dedi, ortaya ufaktan bir felsefe kırıntısı atarak.

“Her şey bizler için” dedim.

“Ama bu biçimde çok kötü oldu komiserim” dedi. “Hem de çok kötü oldu. Böyle bir ölümü hak etmemişti çocuk.”

“Ne olacağımızı kimse bilemez” dedim.

“Öyle ama, gene de ölüm temiz olsun. Acı çekmeden. Böyle olunca, insan kabullenmek istemiyor” dedi kızıl sıvıdan koca bir yudum daha alarak.

Ceyhun ölüm üzerine felsefe patlatıyordu. Benim gözüm viskideydi.

“Murat’ın ailesini tanır mıydın?” dedim.

“Yaşlı bir babası, anası var, iki de kızkardeşi...”

“Rize’deler mi?”

“Yok, buradalar, İstanbul’da. Halıcıoğlu’nda oturuyorlar. Zavallılar yıkılmışlardır. Bundan sonra ne yaparlar, ne ederler?..”

“Murat kaç yıldır yanında çalışıyordu?” dedim.

Dudaklarında buruk bir gülümsemeyle, “On yıl” dedi, “tam on yıldır yanımdaydı.”

“Az zaman değilmiş.”

“Değil” dedi. “Hem de, hiç değil.”

“Bu işi ne zamandan beri yapıyorsun?”

Bardağı tekrar kavrayarak kızıl sıvıyı boğazından aşağı gönderdi. Bu sefer yüzünü buruşturmadı. Boş bardağı masaya bıraktı. “Çok eskiden beri” dedi gururla. “Ellilerden beri bu işi yaparız. Babamızdan devraldık.”

“Eskiymişsiniz” dedim.

“Eskiyiz” dedi. “Önceden Tarlabası’ndaydık. İşler büyüyünce buraya geçtik. Ama artık o eski müşteriler kalmadı komiser. Şehir büyüdükçe kelle artıyor ama...”

“İçleri de kötüleşiyor” diye ekledim.

“Tam üstüne bastın.”

Kapı vuruldu. On üç, on dört yaşlarında bir çocuk, elinde tepsiyile odaya girdi. Kahverengi gözleri ağlamaktan şişmişti. Kahvemi ve suyumunu masanın kenarına bıraktı. Fincanı koyarken küçük elleri titreyince, kahvenin birazı tabağa döküldü.

Ceyhun çocuğa, “Yavaş ol, yavaş” diye çıkıştı.

Çocuk mahcup ve ürkek bir ifadeyle, “Çok özür dilerim” dedi bana bakarak. Gözlerinde derin bir hüznün vardı.

“Üzülme, olur böyle şeyler” dedim saçlarını okşayarak.

Gözlerinden sevgi parıltıları geçti. Utangaç bir tavırla odadan çıktı.

Telefon çaldı. İkimiz de dünyada ilk defa telefon çalıyormuş gibi baktık zırlayan alete.

“Alo?” dedi Ceyhun, huysuz bir ses tonuyla. Kaşlarını çattı.

“Teşekkür ederim. Dostlar sağolsun... Mukadderat işte! Henüz yakalanmadı... Evet... İlgileniyorlar... Hatta komiserim şu an karşımda... Tekrar sağolun... Güle güle.”

“Zor” dedim, başımı üzgün üzgün sallayarak.

“Zor” dedi.

Telefon bir kez daha çaldı.

Ceyhun sıkılmış bir ifadeyle açtı. “Alo?”

Bir süre dinledi. “Evet, arkadaşlar doğru söylemiş, bu akşam çalışmıyoruz. Acımız var.”

Bir süre daha dinledi gergin bir yüzle. “Kapalıyız kardeşim, git nerede zıkkımlanacaksan zıkkımlan içkini.” Telefonu sertçe kapadı.

Kapı tekrar vuruldu, kısa siyah saçlı, zeytin karası gözlü, uzun boylu, haftanın en az üç günü bir spor salonuna gittiği vücudunun üçgenliğinden belli olan, sert bakışlı Halil girdi içeri. Üzerinde beyaz gömlek, siyah pantolon vardı. Beni çekingен bir bakışla süzdükten sonra Ceyhun'a, "Beni istemişsin patron" dedi.

"Geç otur Halil" dedi Ceyhun, karşımdaki koltuğu göstererek. "Bey polis. Murat için gelmiş."

"Hoş geldiniz" dedi Halil otururken. Tokalaştık.

"Başınız sağolsun" dedim.

"Dostlar sağolsun amirim" dedi üzgün bir ifadeyle. Sonra bakışlarını yere indirdi.

Garsonlarda en öğrendiğim şeyler, bandajla sarılmış parmaklar, mantardan kararmış tırnaklar ve ter kokusudur. Halil, bandajla bu sınıfa dahil oluyordu.

Ceyhun, Halil'e "Geçen akşamki kavgayı komisere de anlatsana. Bir an önce yakalansın şu herif" dedi.

Halil gırtlığını temizledi, gözlerini bana çevirdi. İçlerinin ışıldadığını fark ettim. Dudaklarına hafif bir tebessüm yerleşti. Ellerini diz kapaklarının üzerinde tutuyordu. Geliyor, dedim içimden.

"Amirim" dedi, "Murat'ın burada çalışan kadınlardan biriyle ilişkisi vardı."

"Nazan" dedim.

"Evet" dedi patrona bakarak, "Nazan..."

"Ben olaylardan biraz bahsettim" dedi Ceyhun. Parmaklarıyla masada tempo tutuyordu.

"Murat'ın öldürüldüğünü duyar duymaz, kesin o herif yapmıştır, dedim. Murat'ın bir düşmanı yoktu ki."

"O kadar eminsiniz bu işi Muharrem'in yaptığından" dedim.

"Adım kadar" dedi Halil.

Ceyhun başıyla onayladı Halil'i.

Kahvemden bir yudum aldım. Berbattı.

“Bakın!” dedim. “Bir kez daha söylüyorum. Cinayetle suçlamak ciddi bir iştir.” Gözlerimi her ikisi üzerinde dolaştırdıktan sonra Halil üzerinde sabitledim.

“Herifi görseniz siz de benim gibi düşünürdünüz amirim. Sağlam pabuç değildi” dedi Halil.

“Şu kavga tam olarak nasıl oldu?” dedim.

“Pazartesi akşamıydı, amirim. Bu geldi, Nazan’ı sordu. Çalışmıyor dedik. İnanmadı. Murat’ı da öğrenmiş. Kabadayılık filan tasladı. Murat’a saldırdı. Girdiler birbirlerine. Baktık kavga büyüyor, araya girdik, herifi sepetledik. Ertesi gün etrafta dolandı durdu. Gözünü falan korkuttuk. Meğerse çocuğu öldürmek için pundunu kolluyormuş.”

“Yanında kimse var mıydı?”

“Yalnızdı.”

“Geldiğinde saat kaçtı?”

“Valla, on falandı. İçerisi yükünü almıştı.”

“Salı günü gene geldi, öyle mi?”

“Etrafta dolanırken gördük.”

“Nasıl korkuttunuz?”

“Bizim çocukları üzerine saldı. Onları görünce tüydü.”

“Çarşamba günü gözükmedi mi?”

“Görmedik.”

“Polise haber verdiniz mi?”

“Ortalarda görünmeyince aramadık.”

“Yanlıı yapmışsınız. Arasaydanız, belki Murat canından olmazdı.”

“Doğru” dedi Ceyhun, Halil’e pis pis bakarak.

“Nereden bileyim patron?” dedi Halil, kendini savunarak. “Korktu, gitti sandık.”

“O akşam tehdit etti mi Murat’ı?”

“Bunun hesabını sana soracağım, dedi. Herkes işitti.”

“Bıçak çekti mi?”

“Araya girmeseydik çekerdi amirim. Fırsat vermedik.”

“Pazartesi’nden önce de hiç gelmiş miydi?”

“Yok amirim. İlk defa o gün gördüm.”

“Bu Nazan” dedim, “kimin nesi?”

“Adanalı, amirim. Orada da bir pavyonda çalışıyormuş. Bizim Müjgan Abla var. O da Adanalı. Şimdi arka sokaktaki kulüpte çalışıyor. Eskiden Nazan’la aynı pavyondaymışlar. Kız gelip Müjgan Abla’nın yanına sığınmış. O da alıp bize getirdi.”

“Kaç yaşında Nazan?”

“Yirmi sekiz.”

“Sizde ne kadar zaman çalıştı?”

“Çok değil, bir sene falan” dedi patrona onay almak için bakarak.

“Aşağı yukarı” dedi Ceyhun, dudaklarını büzerek. Sonra sırtarak, “Evinin kadını oldu” dedi.

“Dün akşam” dedim, “Murat kaçta ayrıldı buradan?”

“Dörde geliyordu” dedi Halil.

“Hafta içi genelde o saatlerde kapatırız. Ama hafta sonları sabaha kadar açığız” dedi Ceyhun.

“Hepiniz aynı saatte mi çıkıyorsunuz?” dedim Halil’e.

“Hemen hemen” dedi.

“Murat yalnız mı çıktı dün akşam?”

Halil biraz kıpırdandı. Ellerini koltuğun kollarının üstüne koydu.

“Her akşam yalnız gider” dedi.

“Sen ne zaman çıktın?”

“Murat gittikten az sonra.”

“Nerede oturuyorsun?”

“Kasımpaşa’da.”

“Herif belli ki sokaklardan birine sinmiş, sonra da çocuğun işini bitirmiş” dedi Ceyhun.

“Takip etmiş çocuğu” dedi Halil.

“Belki de birkaç kişiydiler” dedim.

“Doğru söylüyorsun komiser” dedi Ceyhun. “Murat sağlam çocuktü. Öyle bir kişiye kolay kolay pabuç bırakmazdı.”

“Herif tekrar Adana’ya kaçmış olabilir amirim” dedi Halil.

“Eşkâlini belirledikten sonra bulması kolay” dedim. “Nazan şimdi evde midir? Onun da ifadesini almak istiyorum.”

“Evde amirim. Ben az önce konuştum” dedi Halil.

“Muharrem’i bulmamız için kesin tarifi gerekiyor. Gerçi dosyası mutlaka vardır bizde ama yine de sorayım, kaç yaşlarındaydı?”

“Vallaha, ne desem komiserim? Otuz gösteriyordu. Daha fazla değildir” dedi Halil.

“GörünüŖü nasıldı? Uzun boylu mu, kısa mı? Neye benziyordu?”

Halil’in gözleri heyecanla parladı.

“Uzundu amirim. Hem de epeyce uzun.”

“Ne kadar uzun? Benim kadar mı, senin kadar mı?”

“Benim kadar vardı.”

“Saçları?”

“Siyahı amirim. Kısa kesilmiş. Asker tıraşı olmuş gibi.”

“Sakal makal?”

“Birkaç günlük sakalı vardı.”

“Gözleri, kaşı, burnu yani yüz yapısı nasıldı?”

“Gözleri siyahı. Burnuna, kaşına fazla dikkat etmedim.”

“Başka belirgin bir özelliği var mıydı? Şiveli mi konuşuyordu mesela?”

“Sizin, benim gibi konuşuyordu. Dikkat çekici bir özelliği yoktu.”

“Ne vardı üzerinde?”

“Siyah deri bir mont giymişti.”

“Tamam öyleyse” dedim rahat koltuğumdan kalkarken. “Şimdilik bu kadar.”

“Halil, komiserimi geçir!” diye direktif verdi Ceyhun. Sonra ayağa kalkıp elimi sıkarken, “Komiserim, herifi yakalayın, çocuğun kanı yerde kalmasın” dedi.

Önde ben, arkada Halil odadan çıktık.

Ufaklık salonu paspaslıyordu. Beni görünce gülümsedi. Saçlarını tekrar okşadım, cüzdanımdan hatırı sayılır bir bahşiş çıkarıp verdim. Çocuğun yüzü aydınlandı. Halil çocuğa, “İyi süpür, toz moz istemiyorum. Müşteri yok diye boşlama” diyerek fırça attı.

Halil’den Murat’ın ailesinin Halıcioğlu’ndaki adresini de öğrendikten sonra mekânı terk ettim.

Kapıyı açıp sokağa çıktığımda bizim çam yarması aynı yerde dikiliyordu.

“Güle güle amirim” dedi.

“Hava soğuk. Üşüyeceksin” dedim.

“Arkadaşımız öldürülmüş, biz üşüsek ne olur” dedi.

O iki kılıksızın çıktığı apartmanın önüne geldiğimde, başımı kaldırıp pencerelere bakmadım. Bu bataklıklarda dolaşanların hayatlarını kim bilebilir ki? Cep telefoncu kendine bir av yakalamış, içeride çeşitlerini gösteriyordu.

Caddeye çıktığımda derin derin nefes aldım. İyi geldi. Boğazım kurumuştu.

Şimdi bir sigaranın tam zamanıydı. Cebimden çıkarıp ciğerlerimi cezalandırmak hoşuma gitti. Ne suç işlemişlerdi bilmiyordum ama ceza cezadır.